

Publicerad 2008-12-11 10:32 av Aurelio
till en gammal vän, överlevare från Warszawa
Desperationens svarta hål

Desperationens svarta hål
är i sig själva obeskrivliga som evighet
i sin omätliga förtvivlans avgrunder
av tragedier, lidanden och katastrofer.
Men du överlevde ändå ghettot i Warszawa
och det makalöst heroiska upproret
som i stort sett lämnade allt Polen dött
åtminstone till hälften, när du kom hit
som ett vrakgods av historiens efterskörd
utkastad på en öde skövlad strand av skärvor
för att dock begynna ett nytt liv
och delta i nytt skapande av en ny värld.
Så gjorde du av ditt liv en succé,
men nu, när du är borta,
lever ändå tragedierna fortfarande,
omätligheten i allt lidandes förtvivlan,
och förlusten av dig bara bidrar
till de eviga oreparerbara förlusterna,
historiens svarta hål som aldrig kan ta slut
och aldrig fyllas, hur de överväldigande strömmarna
av mänsklighetens tårar aldrig än kan upphöra
med sina översvämningsfloder
som ej någonsin kan stämmas
men allenast tillta i oändlighet.

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten